

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ένας Άγγλος γιατρός ισχυρίζεται ότι οι μέθυσοι μπορούν να θεραπευθούν τρώγοντας μήλα σε κάθε γεύμα τους. Γιατί τα μήλα περιέχουν ουσίες, ή ουσίες εξουδετερώνουν την επίβλαβη της οινόπνευσης.

Κάθε τρία λεπτά της ώρας περνάει από την καρδιά τόση ποσότητα αίματος, όση περιέχεται σ' ένα λίτρο το αίμα.

Από τις στατιστικές που έβγαλαν διάφορες ασφαλιστικές εταιρίες ζωής στην Αγγλία, απεδείχθη το εξής αξιοπερίεργον: "Ότι αν η γυναίκα πεθάνει πρώτη, ο σύζυγος επιζητεί αυτής, κατά μέσον όρον εννέα έτη, αν δε πεθάνει πρώτα ο σύζυγος, το τριπλούν του ήμισυ... περιμένει να περάσουν έντεκα δύοόληρα έτη για να τον ακολουθήσει στις αιώνιους μονάς.

Στην Κίνα, ή γάτες χαίρουν ιδιαίτερες εκτιμήσεις ζωντανές, ή κόρια δε μεγαλύτερας όταν... ψοφήσουν. Από το δέμα τους κατασκευάζονται θώρακα γουναρικά και το χρώμα τους, το όποιον τρώγεται ενχαριστός, θεωρείται πολύ ωφέλιμο για όσους πάσχουν από πνευματικές παθήσεις.

Η μαύρες γάτες, κατά τα γενεσιολόγια γούστα των Κινέζων, έχουν το γοστικώτερο χρώμα. Σε πολλά μέρη, μάλιστα, τόσο έπισημόν τις γάτες, ώστε τις τρώουν για την αγορά, όπως τρέφουν στην Εθιοπία τις κόττες και τα γουραϊνάουλα.

Στην Εθιοπία, από έτων γίνεται χρήση τηλεγραφικών στήλων από πεπισμένο χάρση, ειδικής κατασκευής. Οι χάρσινοι στήλοι είνε διαφρόστεροι από τους ξύλινους και δεν επηρεάζονται καθόλου από τον ήλιο, τη βροχή ή την υγρασία.

Ο Άγγλος καθηγητής Σάρτερς έπεισθη διά πειραμάτων και παρατηρήσεων ότι το χλωροφόμο, σε μικρές δόσεις, εν είνε καταπραϊντικό του στομάχου, εντε το μοναδικότερο φάρμακο κατά της ναυτίαςως.

Στην Αβάνα είνε κομμοί ένα είδος φρούτο, που μοιάζει με τη γνωστή μολόχα και που έχει πολύ περιεργές ιδιότητες. Το πρώτο το άνω του φρούτο αυτού είνε άχρωμο, κατά το μεσημέρι όμως, όταν έχει άναρει ή ζέστη, παίρνει ένα βαθύ κόκκινο χρώμα, που το διατηρεί και μετά τη δύση του ήλιου.

Πρό καιρού, οι Καθολικοί της Βορείου Αμερικής έστεύαν μια αίτησι στον Πάπα, με την όποια τον παρακαλούσαν να άνακηρύξει το Χριστόφορο Κολόμβο εις Άγιον. Η αίτησις αυτή είχε περισσότερες από 250 χιλιάδες υπογραφές.

Ας παρηγορηθούν όσοι... γράσσουν άει διδασκόμενοι. Στο Πανεπιστήμιο του Όχιο της Αμερικής είνε γραμμένη και παρακαλούει τακτικά μαθήματα μια φοιτήτρια ήλικίας 80 έτων!

δεχτεί έκει μέσα! Οι Γάλλοι είχαν επικηρούξει το κεφάλι του για είκοσι χιλιάδες νομίσματα χρυσά...

Πήγαν τότε σπίτι της. Έκεινη έπεσε στην άγκυλιά του... —Πώς τόζανες αυτό; τον ρώτησε. Γιατί να κάνης τέτοια τρελέια; Ο δρόμος άλλος είνε σπαρμένος κατασκάτους και προδότες...

Οι δύο έρωτευμένοι πέρασαν τότε εντυχιμένες μέρες! Έπειτα, ο Φρα-Διάβολο έφυγε. Είχαν τότε μείνει σύμφωνοι να πηγαίνη σπίτι της χωρά, τη νύχτα, και να φέρη άπ' την πόλι, πριν να φέξη—γιατ' ήταν επικίνδυνο να μένη μέσ' στην πόλι...

Μιά ένα βράδυ, ο Φρα-Διάβολο δέν φάνηκε... Η Λουίζα πέρασε μια νύχτα άγονίας! Την έξωσε τάχα ή μήπως...; Δέν τοίμωσε να το βάλη με το νου της! Έπεσε στα γόνατα και προσευχήθηκε θερμά στην Παναγία...

Είκοσι χιλιάδες νομίσματα χρυσά είχαν γεννησει είκοσι χιλιάδες καταδότες! Ένας τέτοιος καταδότης, καθώς συνάντησε τον Φρα-Διάβολο στο δρόμο, την ώρα που πηγαίνε στο σπίτι της Λουίζας, τον ρώτησε! Έκανε χρο, παγωνιά! Ο Φρα-Διάβολο τον είχε πλησιάσει και τον ρώτησε που μπορούσε να πη κάτι για να ζεσταθ.

Έκεινος τον πήγε τότε σε μια ταβάρνα, μα άμέσως έτρεξε να ειδοποίησι τις γαλλικές άρχές. Έτσι, σε λίγο, οι «κμητοροι» —οι χαρτίδες της έποχής εκείνης— τον έπασαν! Και την άλλη μέρα, τον κρέμασαν χωρίς να τον δικαιούν...

Κι' ή Λουίζα μπήκε τότε στο μοναστήρι της «Μαρίας των Άγγέλων» κι' έγινε καλόγηρα με τ' όνομα αδελφή Έλεονώρα... Η άλλες μοναχές έμαθαν την ιστορία της μόνο λίγες στιγμές πριν πεθάνει...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

(Του ΓΙΟΣΕ ΚΑΡΝΤΟΥΤΣΙ)

Σέ, που σ' έξιους γκρεμούς ίσσο χαρίζεις δέν σ' άγαπώ, γεστή θαλασσιδιά, γιατί τρελλόν κατακτητών σπούλεις την κεφαλή με τ' άπυλά κλαδιά.

Ούτ' έσέ, δάφνη άναστη, που βρίζεις κι' όλο άπυτάς: ή μέσ' στη χειμωνιά, όταν με περιφάνεια φρασιλίζεις, ή σε Ρωμαίων κεφάλια φράλαζα.

Κλέμμα μου, έσέ άγαπώ με τ' άνθισμένα τά φράλα, που χαρά σκατάς στα στήθη και μου χαρίζεις τη σσηή τη λήθη.

Μά καλύτερο άγαπώ, έλάτη, έσένα, που, φέρεσο, σε τέσσαρες σάνδες θά κλεισίς μου τις μάτιας έλάδες.

ΩΔΗ ΣΤΟ ΒΥΡΩΝΑ

(Του ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΡΑΤΙ)

Γεννημένος σε γη συννεφιασμένη, τόσο ή μορφή σου όμοια περίσσια έβάνη, που ή θεα σου δάφνη πάθει στο στεφανί από γυναικείο κλάμα είνε βορμητική.

Τ' όνομά σου το τόσο δοξασμένο παντού άντηγούσε κι' άνάξια, ώμίενα, άλλ' όποιος σ' έλθε έχει άγαπήσει το θλιμμένο, νέε βασίλη, με το όσμο το θλιμμένο.

Γύρευε άγάτη κι' όλη ή γη σιωπούσε του ποιήσαν άγάτη, δίχως χρώμα, την έλαβε κι' αυτό τον τυραννούσε.

Όμως έχούθη στού Αιγαίου το χάμα! Κόσμη μη θές να μάθης πως έξοδσε θυμήσον ο ποιητής που βόηκε μνήμα!

Η ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Του ΟΥΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

Να μη βροντάς, θέλω, ή άλυσσιδα, ή άόληρη άλυσσιδα του έρωτός μου, με δάκρυα άς ζώ μονάχα και μ' έλαδα κι' άς κρέθο από τον κόσμο τά δεινά μου.

Σύ, ποταμάκι, μ' άγροικιάς, σ' ό μόνό όπου τη νύχτα ή άγάτη με οδηγεί έδώ το κλάμα, ο στεναγμός ζεσταί έίλο έδώ χίνο της ψυχής τον πόνο.

Και λέω το πώς, έσθη γούπι για μένα τά θεία της μάτια μ' έκαφαν—και λέω πώς το γλάζο τριανταφύλλενο στόμα.

τά λαιπερά μαλλιά τά μακρομένα τά λόγια και το πάλλεκο το σώμα άπ' άγάτη με μάθανε να κλαίω.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Του ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

"Όταν βροντάει βροχή κι' άνειοκόλη και ή νύχτα ο βοριάς άγριοις ούράζει, άν σκαλώ άπ' την κλίση το κεφάλι γρουώ ένα βογγητό να με άνασκάξη.

Περίτρωμος, με χέρια στηρημένα αντίδωμαι και σταματά ή πνοή μου ώ! τη γνωρίζω, τη γνωρίζω, ώμίενα, κι' φωνή, που φτάνει ως την ψυχή μου!

Κι' όμως όλοι ήλικά κομωύονται γύρα, κι' ή λημονία παρηγορεί άκάμα και των νεκρών τα κάρκαλα στο χάμα.

Μόνη έσύ, μόνη έσύ, πίσω άπ' τη θύρα του μνήματός σου, άλόλητη προσμένεις και με καλείς, ψυχή της πεθαμένης

(Μεταφράσεις των ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΥΡΗΗ

και ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ)

